731/05

Den 31. august 2005 blev i sag nr. 66.011:

xxx xxxxxxx
xxxxxxxxx xx
xxxx xxxxxxxxx

mod

Tryg Forsikring A/S
Klausdalsbrovej 601
2750 Ballerup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Tryg Forsikring A/S, klager over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for et anmeldt ulykkestilfælde.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at klagerens krav er forældet.

Det fremgår af sagen, at klageren, der er født i 1924, havde et falduheld den 5/9 2000, hvor hun pådrog sig skade på venstre skulder. Den 1/6 2003 havde klageren endnu et falduheld, hvor hun pådrog sig skade på højre skulder.

Den 6/8 2004 modtog selskabet en anmeldelse fra klageren om skaden sket den 5/9 2000.

I skrivelse af 12/8 2004 gjorde selskabet klageren opmærksom på, at sagen kunne være forældet efter forsikringsaftalelovens § 29, og at selskabet ville gennemgå sagen med sin lægekonsulent.

Selskabet indhentede efterfølgende en speciallægeerklæring af 1/11 2004 udarbejdet af overlæge S.F., der er speciallæge i ortopædisk kirurgi. Af speciallægeerklæringen fremgår bl.a.:

"**Objektiv:**

...

Venstre skulder: Umiddelbart ingen synlig atrofi af supra- infraspinatus eller deltoideus. Skulderen virker stiv og ueftergivelig. Kan abduceres 30 grader, flekteres 80 grader, ekstenderes 20 grader, indadrotation til sacrum, udadrotation 30 grader. Der er krepitation subakromialt, men reel impingementtest kan ikke udføres. Der er let ømhed af AC-leddet. Overarmsomfang udgør 29 cm. Der er god normal bicepsfunktion. Albuen kan ekstenderes fuldt ud, flekteres til 140 grader, supination/pronation 80/80. Muskelomfang målt ved basis af underarm 24 cm. Der er normal pulsation. Umiddelbart normal sensibilitet og håndfunktion. God håndtrykskraft bilat.

Konklusion:

Nu 80-årig kvinde, som i år 2000 far traume af venstre skulder med brud på øverste del af overarmsbenet (fractura colluin chirurgicum). Får i 2003 traume af højre skulder, hvor der pådrages luksation samt fraktur i øverste del af overarmsbenet (fractura tuberculuin majus). Patienten har ikke de store gener fra højre skulder. Der kan være smerter og ligeledes kan armen ikke bruges til samme normalfunktioner som tidligere, men der er ikke væsentlige indskrænkninger. Derimod er der svarende til venstre skulder svær indskrænkning både hvad angår bevægeligheden, men også smerteproblematik. Har føleforstyrrelse i 5. fingeren på venstre hånd. Taber ting og har dårlig funktion af denne. Har gået til fysioterapi med behandling af begge skulderled, men der er ikke givet yderligere behandling og der er ikke nogen mulighed for yderligere fremskridt.

Der foreligger således en skulderskade på venstre side med brud pådraget i år 2000. Der er her dårlig funktion af skulderleddet til følge. Tilstanden skønnes at være stationær 3 til 6 måneder efter traumet. Vedrørende højre skulder er der et mindre mén efter ovenstående ledskred med brud. Patienten har daglige smerter og kan ik-

ke bruge armen til samme formål som tidligere. Der findes en næsten normal bevægelighed i skulderen.

Der findes således et svært mén svarende til venstre skulder efter den tidligere pådragende fraktur, et mindre mén svarende til højre skulder.

Tilstanden er for begge skuldres vedkommende stationær. Der er ikke yderligere behandlingstiltag. Der er god overensstemmelse mellem de objektive fund og de subjektive klager."

I skrivelse af 30/12 2004 til klageren anførte selskabet følgende:

"Efter modtagelsen af speciallægeerklæringen er det vores vurdering, at kravet er forældet, hvilket vi tog forbehold for i brev af 12. august 2004.

Ifølge Forsikringsaftalelovens § 29 om forældelse, skal en skade anmeldes til forsikringsselskabet inden 2 år efter udgangen af det kalenderår, hvori kravet var forfaldent, og hvori forsikrede fik kendskab til sit krav.

Kravet er forfaldent, når tilstanden efter en skade må anses for at være stationær.

Efter de oplysninger vi har modtaget i sagen, har vi vurderet, at tilstanden efter ulykken har været stationær siden 5. marts 2001. Der er lagt vægt på, at det af speciallægeerklæringen fremgår, at tilstanden er stationær 3-6 måneder efter skaden.

Stationærtidspunktet er det tidspunkt, hvor det efter en lægelig bedømmelse må antages, at yderligere bedring ikke længere kan forventes. Der tages ikke hensyn til, om der senere sker en forværring af helbredstilstanden.

Ved flere behandlingsforløb indtræder stationærtidspunktet, når det første behandlingsforløb er afsluttet.

Vi har vurderet, at du har haft kendskab til, at skaden ville medføre varige mén, og dette kendskab har du haft i hvert fald i 2001. Ved vores vurdering er der lagt vægt

på, at der er tale om en alvorlig skulderskade med meget nedsat bevægelighed og smerter. Der er videre følelsesløshed af lillefingeren og du taber let ting. Ligeledes føler du dig generet i forbindelse med funktion af venstre skulder.

Det har også vægtet, at du ikke har været i lægebehandling udover den akutte behandling.

Ulykkestilfældet skulle derfor have været anmeldt til ulykkesafdelingen senest den 31. december 2003.

Det fremgår også af speciallægeerklæringen, at du har gået til fysioterapi på grund af skaden på venstre skulder, og at du er blevet afsluttet derfra.

Inden endelig stillingtagen til forældelse, imødeser jeg oplysning om, hvor og hvornår du har gået til behandling hos fysioterapeut på grund af venstre skulder, hvorefter jeg vil indhente en kopi af journalen og en udtalelse."

Hertil anførte klageren i skrivelse af 9/1 2005 til selskabet bl.a.:

"Faldet, som forårsagede bl.a. brud i venstre skulder, medførte indlæggelse i ortopædkirurgisk afdeling, H. Sygehus fra 05.09.2000 til 12.09.2000 og var præget af udtalte smerter og bevægeindskrænkning i skulderen. Der blev ikke under indlæggelsen foretaget fysioterapeutisk tilsyn eller aftalt senere kontrol. Min tilstand var i lang tid sådan, at jeg måtte have hjælp til toilette (badning), påklædning og hårpleje ligesom jeg overhovedet ikke kunne påtage mig nogen form for husarbejde. Efter tilskyndelse fra anden side begyndte jeg selvstændige øvelser - med en snor om en trisse øverst i en dørkarm opøvede jeg bevægeligheden i skulderen, som gradvist forbedredes. Speciallægens udtalelse om stationær tilstand angår vel selve knoglebruddet, men ikke den muskulære genoptræning af bevægeligheden, som tog måneder og stadig skal vedligeholdes ved hjælp af trisseøvelserne. Hverken ortopædkirurger eller fysioterapeuter har på noget tidspunkt målt eller kontrolleret funktionsnedsættelsen i skulderen og der kan således ikke angives et konkret tidspunkt, for hvilket man kan fastsætte et mål for den endelige funktionsnedsættelse (og smerter

ved bevægelse). Efter uheldet i 2003 blev jeg henvist til fysioterapeut, som instruerede mig i øvelser - for højre skulder. Under begge mine uheld var jeg i hospitalsbehandling og havde ingen udgifter heraf. Der var således ingen anledning til anmeldelse til forsikringsselskabet og først medio 2004 blev jeg opmærksom på begrebet ménerstatning og muligheden for økonomisk kompensation. I betragtning af det langstrakte forløb og den deraf følgende usikkerhed med fastlæggelse af tidspunktet for definitiv funktionsnedsættelse, finder jeg det ikke rimeligt at tale om forældelse af et varigt mén på nuværende tidspunkt. Jeg skal derfor anmode om at uheldet 05.09.00 behandles på samme positive måde som uheldet 01.06.03."

Selskabet fastholdt sin afgørelse i skrivelse af 14/1 2005 til klageren.

Klageren har herefter indbragt sagen for nævnet, hvor hun har gjort gældende, at hun har krav på erstatning for uheldet den 5/9 2000. Hun har bl.a. henvist til, at hun ikke har haft kendskab til ménerstatning eller forældelsesfrister før anmeldelsen medio 2004.

I skrivelse af 18/2 2005 til nævnet har selskabet fastholdt sin afgørelse. Af skrivelsen fremgår bl.a.:

"På baggrund af det lægelige materiale i sagen vurderede vores lægekonsulent ligesom speciallægen, at stationærtidspunktet for skaden var ca. 3-6 måneder. Dette betyder, at tilstanden efter ulykken har været stationær siden primo marts 2001.

Det er endvidere vores vurdering, at kunden også - senest - i løbet af 2001 havde kendskab til, at skaden på venstre skulder ville medføre et varigt mén. Der er herved lagt vægt på, at der er tale om en særdeles alvorlig skulderskade med meget nedsat bevægelighed samt smerter. Derudover har kunden følelsesløshed i venstre lillefinger. Vores kunde har endvidere oplyst, at hun let taber ting samt føler sig generet i forbindelse med funktionen af skulderen. Endvidere oplyses det, at hun i lang tid efter skaden måtte have hjælp til personlig hygiejne samt husarbejdet.

Kunden modtog alene lægelig behandling på ortopædkirurgisk afdeling i perioden 5. september til 12. september 2000.

Af kundens egen oplysninger fremgår, at hun har genoptrænet i hjemmet, at det tog flere måneder før bevægeligheden blev bedre, og at der fortsat skal ske en vedligeholdelse af skulderen ved denne genoptræning.

Hertil kommer, at kundens ægtemand er tidligere overlæge på H. Sygehus og selv har udfyldt begyndelses- og slutattest i sagen. Vores kunde er pensioneret sygeplejerske.

På baggrund af det ovenstående er det derfor, som anført, vores vurdering, at kunden senest ved udgangen at 2001 burde være klar over, at hun aldrig ville få en fuldstændig rask skulder igen, og at der således var tale om et varigt mén.

Krav om erstatning fra ulykkesforsikringen er således forældet efter den 31. december 2003, jf. den 2-årige forældelsesregel i forsikringsaftalelovens § 29.

Den modtagne klage giver os ikke anledning til at ændre vores afgørelse, da det fortsat er vores opfattelse, at krav om erstatning for skaden sket i september 2000 er forældet.

Vores kunde henviser blandt andet til et ulykkestilfælde sket den 1. juni vedrørende højre skulder, hvor vi har udbetalt erstatning. Vi skal bemærke - som det også fremgår af akterne - at denne skade fra juni 2003 også først er anmeldt til os i 2004. Vi vedlægger kopi af skadeanmeldelsen."

Nævnet udtaler:

Nævnet har gennemgået sagen og kan på det foreliggende grundlag ikke kritisere, at selskabet har anset klagerens krav vedrørende skaden på venstre skulder for forfaldet senest i 2001. Da nævnet endvidere finder, at klageren måtte have haft kundskab om det forfaldne krav mod selskabet, finder nævnet ikke grundlag for at kritisere, at selska-

bet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at kravet er forældet ved udgangen af 2003 i henhold til den 2-årige forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Poul Sørensen
formand

udskriften bekræftes

Henning Jønsson